

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 35):

het bouwen van een open stapelplaats op vier palen met een golfplatendak van 8 meter op 12 meter en een hoogte van 4,5 meter;

B. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van tot en met 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (uitvoeren wederrechtelijke werken), tot en met datum der dagvaarding (2 september 2005):

het instandhouden van de onder A omschreven wederrechtelijke werken;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 59).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: landgebouw, 96 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van openbare aankoop verleden op 08/02/1990 geregistreerd op 23/02/1990.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding die op 9 september 2005 werd betekend aan de beklaagde in persoon;
- de overschrijving van deze dagvaarding op 15 september 2005 op het hypotheekkantoor te onder het nummer waardoor voldaan werd aan de vereiste van artikel 160 van hert decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 7 november 2005:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van _____ substituit-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagde** _____ in zijn middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf en mr. _____ advocaat te

1. Feitelijke gegevens zoals ze uit het dossier blijken

1.1

Op 23 mei 2001 werd door de stedenbouwkundige inspectiediensten proces-verbaal opgesteld ten laste van de beklaagde inzake overtredingen te _____ waarbij het volgende werd beschreven (stuk 1, strafdossier):

- oprichten en instandhouden van een keuken aan een bestaande hoeve zonder bouwvergunning;
- oprichten en instandhouden van een open stapelplaats op vier palen met golfplatendak zonder bouwvergunning.

1.2

Het bijgebouw, zijnde de eerst vermelde vaststelling, werd uiteindelijk geregulariseerd bij beslissing van 12 juni 2003 van het college van burgemeester en schepenen van _____. De stapelplaats, de tweede vermelde vaststelling, werd uitdrukkelijk niet geregulariseerd (stuk 27, strafdossier).

1.3

De beklaagde verklaarde (stuk 35, strafdossier) dat hij zelf de stapelplaats bouwde in het jaar 1995. Hij stelde dat hij meende dat voor dergelijke constructie geen vergunning vereist was. De stapelplaats diende voor het stockeren van balen stro (stuk 39, strafdossier).

1.4

Bij brief d.d. 13 september 2004 (stuk 41, strafdossier) maakte de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) een herstellvordering over, strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, namelijk door:

- afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stapelplaats;
- verwijderen van de afbraakmaterialen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat.

1.5

De stapelplaats is volgens het gewestplan _____ (koninklijk besluit van 30 mei 1978) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (stuk 55 en 59, strafdossier).

1.6

In zijn verhoor d.d. 25 november 2004 (stuk 52, strafdossier) n.a.v. de herstellvordering, veranderde de beklaagde het geweer van schouder en stelde hij dat hij een nieuwe regularisatieaanvraag zou indienen, gezien bij de vorige aanvraag de benaming 'stapelplaats' verkeerd zou gekozen zijn. Volgens hem betrof het een stalling, schuilhok voor weidedieren. Hij verwees naar de omzendbrief d.d. 25 januari 2002 van de Vlaamse regering.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1

Op de terechtzitting d.d. 7 november 2005 verzocht de verdediging om een uitstel van behandeling van de zaak, gezien op 4 oktober 2005 een (nieuwe) regularisatieaanvraag voor de stapelplaats was aangevraagd. De rechtbank heeft dit verzoek tot uitstel afgewezen en beval de behandeling van de zaak. Uit het dossier kan worden afgeleid dat voor de stapelplaats al eerder een regularisatieaanvraag werd ingediend, die uitdrukkelijk werd afgewezen. Bovendien werd het opnieuw aanvragen van een regularisatie reeds aangekondigd bij het verhoor d.d. 25 november (cf. 1.6), zodat het voorwenden van de mogelijkheid van een regularisatievergunning duidelijk als een vertragingmanoeuvre werd aangewend, waarop de rechtbank niet kon ingaan (cf. F. Van Acker, *De herstelmaatregelen*, in: Zakboekje 2005 ruimtelijke ordening, Kluwer 2005, 687).

2.2

Op de terechtzitting d.d. 7 november 2005 betwistte beklaagde, hierin bijgetreden door de verdediging in termen van pleidooien, het hem ten laste gelegde. Er werd voorgehouden dat de constructie geen open stapelplaats is, maar een schuilhok, wat volgens de verdediging toegelaten of vergunbaar is.

2.3

De rechtbank kan de stelling van de verdediging niet bijtreden.

2.3.1

Uit de verklaring van de beklaagde zelf blijkt dat het geenszins een schuilhok betreft, doch wel een stapelplaats onder meer voor balen stro. Dit blijkt trouwens ook duidelijk uit de bij het dossier gevoegde foto (stuk 56, strafdossier) waarop te zien is dat voornamelijk stro en in grote hoeveelheid wordt gestapeld en dat er geen sprake is van een voorziening als schuilhok voor dieren.

De wijziging van begripsomschrijving door de beklaagde is louter opportunistisch ingegeven in een poging om de constructie in het kader van de omzendbrief van 25 januari 2002 van de Vlaamse regering te wringen.

Bovendien blijkt de bewuste constructie geenszins te voldoen aan de criteria die worden gesteld in de bewuste *omzendbrief van 25 januari 2002 RO/2002/01 met richtlijnen voor de beoordeling van aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen en oprichten van stallingen voor weidedieren, geen betrek-*

king hebbend op effectieve landbouwbedrijven.

2.3.2

De rechtbank is van oordeel dat een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (LWAG) een ruimtelijk kwetsbaar gebied is, in de zin van artikel 146, vierde lid, DORO, zodat een LWAG wel degelijk een ruimtelijk kwetsbaar gebied betreft.

De rechtbank sluit zich hiervoor aan bij de rechtspraak van het hof van cassatie die het LWAG uitdrukkelijk als een agrarisch gebied met bijzondere waarde omschrijft (Cass. 22 februari 2005, www.cass.be). Procureur-generaal bij het hof van cassatie De Swaef stelde in zijn voorafgaande conclusie overigens dat de voorbereidende werken van het decreet van 4 juni 2003 een dergelijke conclusie niet verhinderen.

Het rangschikken van LWAG onder agrarisch gebied met bijzondere waarde, alleszins als ruimtelijk kwetsbaar gebied, stemt wel degelijk overeen met de bedoeling van de decreetgever. De nadere aanwijzing 'landschappelijk waardevol' impliceert trouwens dat er voor het betrokken gebied bijkomende beperkingen zullen gelden met het oog op de ontwikkeling of de bescherming van het landschap van het betrokken gebied (J. Verkest, *o.c.*, 149, met verwijzing naar: art. 15.4.6.1, eerste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 en R.v.St. nr. 80.779, 9 juni 1999).

Artikel 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgerwestplannen stelt overigens uitdrukkelijk: *"De landschappelijk waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die in overeenstemming zijn met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen."* Ook de Raad van State heeft in diverse arresten (o.m. R.v.St. nr. 80.779, 9 juni 1999; R.v.St. Gemeente Berlare, nr. 40.970, 5 november 1992) het belang van de schoonheidswaarde benadrukt, alsook van de toekomstige ontwikkeling of realisatie van de bestemming van het landschappelijk waardevol gebied.

2.3.3

Gezien het LWAG waarin de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen gepleegd werden een ruimtelijk kwetsbaar gebied is, blijft de strafsancie voor de instandhouding wel degelijk gelden. De discussie of hoe dan ook geen sprake meer kan zijn van eenheid van opzet tussen enerzijds de feiten voorwerp van de tenlastelegging A en anderzijds de feiten voorwerp van de tenlastelegging B – waar ook een verschil in visie bestaat in zowel rechtspraak als rechtsleer of er sprake is van depenalisering dan wel een strafuitsluitingsgrond – is in huidige zaak niet aan de orde, precies gelet op de ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2.3.4

De rechtbank is van oordeel dat in acht genomen de stukken, vaststellingen en verklaringen van het strafdossier (cf. het overzicht onder 1.1 tot en met 1.6 hiervoor) en in acht genomen de behandeling van de zaak op de terechtzitting d.d. 7 november 2005, er niet de minste twijfel kan bestaan over het bewijs van de ten laste

gelegde feiten onder A en B.

3. De straftoemeting

3.1

De feiten zoals omschreven onder de enige tenlastelegging, vormen in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.2

De door de beklaagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagde mag zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

3.3

De beklaagde is thans jaar. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid in de bestrafing verantwoordt. Volgens het inlichtingenbulletin is hij landbouwer.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.5

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder tenlasteleggingen A en B samen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrok-

kene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Er valt niet in te zien hoe de hierna bepaalde geldboete de declassering van de beklaagde, die landbouwer is, zal bewerkstelligen, zodat opschorting evenmin aan de orde is.

3.6

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor het een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3.7

De feiten werden ook gepleegd na 29 februari 2004, zodat de uit te spreken geldboete dient te worden verhoogd met 45 decimes.

4. De herstelvordering

4.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) vorderde in de herstelvordering het herstel in de oorspronkelijke staat.

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. Deze vorderingsver-eiste van deze besturen werd recent in verenigde kamers door het hof van cassatie bevestigd (Cass. 10 juni 2005, www.cass.be), gezien gesteld werd dat de herstel-vordering een civiele maatregel is die op zichzelf geen rechtsgevolgen sorteert maar onlosmakelijk deel uitmaakt van de gerechtelijke procedure; de rechter kan de herstelvordering immers niet bevelen indien een (het) bestuur deze niet vordert (cf. advies advocaat-generaal Bresseleers bij het vermelde cassatiearrest, o.c.). De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtoverschrijding of machtsafwending (vaste cassatierechtspraak bevestigd door Cass. 10 juni 2005, o.c.). Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslis-

sing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enige ten-lastelegging een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom van 25,00 euro op te leggen. Een dwangsom van 25,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

4.5

Waar de hoge raad voor het herstelbeleid nog niet officieel werd geïnstalleerd, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstellvordering niet worden ingewonnen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, eerste lid;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, art. 44 § 1-1, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1-1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid en 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 1°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149 en 204;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 1, 8, 14 § 1;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B;

ZEGT dat er geen gronden zijn om in te gaan op de vraag van beklaagde tot het verkrijgen van de gunst van de opschorting van de uitspraak der veroordeling.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van **250,00 euro**, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), **1.375,00 euro bedragend;**

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van 1.375,00 euro zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 80 dagen;

GELAST **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte groot **500,00 euro van de opgelegde geldboete van 1.375,00 euro** en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel bepaalde gedeelte van de geldboete op 29 dagen.

SPREEKT lastens de beklaagde le verplichting uit om EEN-MAAL een bedrag van 10,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklaagde een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 97,30 euro.

BEVEELT de beklaagde op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, over te gaan tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerend goed gelegen te en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden en dit door:

- afbraak van de wederrechtelijk opgerichte stapelplaats;
- verwijderen van de afbraakmaterialen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het herstel in de oorspronkelijke staat niet binnen de vastgelegde termijn wordt uitgevoerd de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 25,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIJF DECEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.